

VLISSINGSCHE

COURANT.

Vrijdag

21 October.



De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2.25, en franco per post f 2.50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboortens- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1.20 is, en voor elk regel daarboven 20 Ct. behalve 55 Ct. zegelrecht voor iedere plaatsing. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

De Troonrede.

Wij twijfelen niet, of zij zal zoodanige mate van deurstelling bij het Nederlandsche volk hebben te gelyk gebragt, als waarvoor hetzelfde, bij de laag gespannen verwachting die het sedert lang maar meer wilde koesteren, nog vatbaar is. Weldra zal men het volk op de hoogte gebragt hebben van niet meer te versteld te kunnen worden. Het zal geleerd hebben, zich bij iedere gelegenheid op het allergerste voorbereid te houden.

Wat onderscheidene leden der Staten-Generaal met druk hebben voorspeld, en waartegen zij hebben waarschuwd, is geschied: DE INKOMSTEN ZIJN AAN DE HOOGHE RANINGEN BEANTWOORD. ONVERHOODD HET TE KORT OVER 1841, IS OOK OVER 1842 DE VRIJ AANZIENLIJKE KORT ONTSTAAN. Behalve voor te dragen verhooging van het regt op de successie en het zegel, zal de regering genoodzaakt in van hare beoogdheid gebruik te maken, om, in verband met de behoeften der schatkist, een kapitaal van zes millioen inschrijvingen op het tweede lotpakk der nationale schuld te gelden te maken, zonder dat het tydstip voor als nog met juistheid te bepalen is.

Wat zijn nu de beloften van den Minister: ROZEMAN, dat de inkomsten de uitgaven zouden dekken? Der Z. Exc. heeft gewerkt zoo hard hij kon, om het zijne onderhoorige ambtenaren eveneens laten werken, om allerwege de belastingen zooveel te doen brengen, als zij maar immers konden. Helaas! het waren zweespelagen aan dood vermoeide, afgematte arden loeders, om den wagen goed te doen voortgaan. De krachten der arme dieren waren echter niet toereikend om denzelfden geheel door en uit het lek te slepen. De troonrede vertoont ons den wagen, daarin wederom zijnde blijven steken. Nog dieper bier zat hij ergens in, waren de bedoelde zweep- en niet geapliceerd.

In zoover heeft de Minister van Financien dan toch verbeid.

Mischien komt er nog iets, als vrucht van zijnen beid, wat men uit de troonrede niet zien kan; eene lere wet op de personele belasting, vermindering der zinnen op de eerste levensbehoefden, — doch wat te wachten hebben, een nieuw, een billijker taal van belastingen, eene merkbare verligting van de, die het zoo allerdingendst behoeven, laat zich in het verste verschiel nog niet bespeuren of moeten.

Dat is eene grove fout van Z. Exc., ofschoon Z. het niet zal willen erkennen. » Nu, (zal Z. Exc. welkij zeggen,) » heb ik hoop er mijne begroting oor te halen. Droeg ik een beter, een nieuw, en evenredig drukkend steel van belastingen voor, en werd mijne begroting door de Ed. Mogenden zina zeker verworpen; want noch Zij, noch hunne ommittenten oordeelen zulk eene billijkheid raadzaam, noodig, beverderlijk voor het heil des lands, waarvan zij de bloem, de voorname steun-aren uitmaken.

» Maar, Excellentie, eene begroting kan aangenomen worden, en nogtans het land ten verdere spoeden. » Voortings-wetten kunnen belastingen opleggen, te een volk niet langer dragen kan, noch wil. » bloem, de steunpilaren van den Staat, zoo als hen noemt, kunnen eenen weg willen blijven vanden, op welken de meerderheid des volks zich langer wil laten medesleuren. » Wat nationaal ge- niet wil, dat kan eindelijk de honger, de zelf- wil, die van een nog kaler geplukt worden langer hooren wil. En vermits, wanneer deze booting wordt aangenomen, de oude stand van nog voor drie jaren blijft bestendig, en het, door Uwen ambtgenoot opgemerkt, met el- dag zichtbaar klimmende is, zoo achteu wij het, wij zeiden, eene grove fout, ja zelfs een vaag- dat Uwe Excellentie voor 't minst niet beproefd of de Ed. Mogenden niet tot een weinigje billijkheid zouden zijn te bewegen geweest. » Hier, dunkt ons, te veel op het spel, ook » kan.

Wij gelooven niet, dat de Ed. Mogenden Uwe begroting zullen verwerpen, omdat er geene verligting van eenig belang voor het volk bij wordt voorgesteld. De *Amstelsche Courant* zegt wel, dat de natie van de Staten-Generaal strenge rekenschap zal afvragen, indien deze door hunne stem op nieuw tot eene aanhoudende, buitensporig opgedrevene kostbare administratie zullen medegewerkt hebben. Doch de Ed. Mogenden weten het wel beter, dat de natie niet spreekt, niet vraagt, niet kan spreken, niet kan vragen. Hoogstens zijn het eenige dagbladen, die voor haar spreken, voor haar vragen. Doch het *Nederlandsche Nieuwsblad*, het *Journal de la Haye* zullen aan heel de wereld verkondigen, dat het volk hoogst tevreden en welgemeend, vol vertrouwen op de Ministers is, en dat de Journalisten lage, eigenbelang-zuchtige zielen, hongerige broodschrijvers zijn. Daarop zal dan de meerderheid van H. E. M. als naar gewoonte *Amen* zeggen, en de begroting zal er door zijn. Met welk gevolg? — Dat moet de tijd leeren. — Aan welmeenende waarschuwingen heeft het den Ministers, die denken en ommerzoeken wilden, niet ontbroken.

Verschillende schrijvers over het natuur- en volkenregt waren het daarover oneens, of het regt tot het beschik-keh over zijne goederen, voor het geval van overlijden, het regt om te testieren, gegrond was op het natuurregt, dan wel moest geput worden uit het burgerlijke regt.

Eene zaak, waarover zij het echter tamelijk wel eens waren, was deze: dat de souveraine magt in eenen Staat bevoegd is, dat regt zoodanig bij de burgerlijke wet te regelen, als met het belang van het gansche ligchaam overeenkomstig wordt geoordeeld.

« Dans l'indépendance de l'état de nature, chacun conserve ou transmet à autrui comme il l'entend, la propriété de ce qu'il possède. Mais dans les sociétés civiles, on chacun est maintenu dans la jouissance paisible de ses biens, par les forces réunies de tout le corps, on a réglé ordinairement et l'on borne ce droit en différentes manières, selon qu'il paraît être de l'intérêt de chaque état en particulier. » (PUFENDORF, Tom. I. Livre IV. Chap. X. § 4.)

« Or, le droit que le souverain a, comme tel, sur les biens de ses sujets se réduit en général à régler, par des lois, l'usage que chacun doit faire de ses biens, selon ce qui demande la conservation et l'avantage de l'état: On peut rapporter au premier chef: 1. 2. 3. 4. etc. — 5°. Les lois qui prescrivent des bornes au droit des nations, aux lois et au pouvoir de faire testament. » (PUFENDORF, Tom. II. Liv. VIII. Chap. V. § 3.) (1)

(1) Vergel. GROTIIUS, BLUNCKSBROEK, enz.

De Arrondissements-Regtbank te 's Bosch, heeft zich aan eene onvergeleefte feil schuldig gemaakt, door in het pleitgeding van de Israëlitische gemeente te Tilburg tegen den heer FRANK aldaar, beweegzaken te putten, uit art. 2 en 43 van algemeene reglementaire bepalingen, die door den Commissaris-Generaal voor de kerkelijke zaken, in Juni 1814, voor de Israëlieten, zouden zijn ontworpen; en zulks dewijl het stuk waarop de Regtbank steunde, zeker No. 3, der algemeene verordeningen voor het Israëlitisch kerkgenootschap binnen de Nederlanden, geen de minste authenticiteit bezit, als zijnde slechts eene rechte, van reglementen van latere dagteekening, die van een legio onnaauwkeurigheden wemelt, en op zeer vele plaatsen vervalscht is.

STUDENTEN-WOORDEN.

Mynheer de Redacteur!

Vergun mij, dat ik U een uittreksel ter plaatsing zende uit een voor kort uitgekomen boekje, ten titel: *Levens van de Studenten-Leyden, door Klippaen en Comp. V. stukje, MINERVA. Leyden, H. W. Hazenberg en Comp.*

Dat stukje bevat eene beschrijving van de Studenten-Societiet te Leyden, *Minerva* gebeten, waaruit blijkt, dat ook zelfs Uwe *Vliessingche Courant* reeds tot in dat lokaal is doorgedrongen, en dat daar dus een 300-tal lezers, zoo zij willen, kennis kunnen nemen van de waarheden, welke sommige schrijvers in Uw blad schijnen voorgekomen te hebben, met elken dag el duidelijker en duidelijker te doen worden voor het neg altijd; naar men zeggen zou, dik benevelde oog van een goed deel des Nederlandschen volks; daár, waar het intusschen zoo hoogst noodig ware, dat het helder zage in het stuk zijner waarachtige, dadelijke belangen en in die van het gemeene vaderland.

De taal van den schrijver is zeker niet bijzonder zachtzinnig; doch men moet zich herinneren, dat heeren Studenten, in de zich ontwikkelende kracht des levens, daardoor van zelve eenen afkeer hebben van het *aanwans*, en daardoor zelve berwaarf anders dan krachtige botten kunnen uitschieten. Hier geldt wat een beroemd Duitsch schrijver ziede:

» Hoeveel sterker gloeit de borst des jongelings — « voor edele harten en edele opofferingen! Hoeveel heeter ontbrandt dezelve tegen de laagheid die kruipt, en de eigenbaat die in het slyk omwoelt! »

Dit in het houdende, zal wat in het uittreksel, zoo als men zegt, wat kras mogt voorkomen ligtelijk verschooning vinden kunnen.

Uw beständige Lezer.

UITTREKSEL.

« Doch wat ik vurigst wensch, en de vorige woorden reeds eenigermate in zich bevatten, het zou zijn: ons jongere geslacht, reeds aan de Hoogeschool, die weifelen- de, die onzijdige lankmoedigheid, die dutterige sufheid, die loome matheid, die verderfelijke onverschilligheid, eindelijk eens voor altijd geheel te zien afschudden, welke als eene moeraspest over het land waamt. Er komt eenheid in deszelfs geest, kracht in deszelfs wil, opdat het zich in rijper leeftijd mannelijker, waardiger bewegen kunne. »

« Is de jeugd het dan vergeten, dat onzer vaderen leus: eendragt maakt magt was? Zij, (die jeugd) die gevaar loopt het vaderland door het dorste egoïsme te veronachtzamen? Weest, later in vereerende betrekkingen geplaatst, niet gelijk de slaven onzer dagen, die opzien tot den troon, met een blik, welke Gode alleen toekomt! Durft, vrij en cordaat, als betaamt aan mannen van hart en verstand, kalm en gematigd, moedig en onverschrokken, voor Uw gevoelen, voor geheel Uw gevoelen, welke het ook wezen moge, uitkomen, en ducht dreigende kouingen, noch brullende volken! maar geestel met schorpioenen, en brandt met vitriool, en schreeuwt wrake, en braakt gal, en spreekt den vloek uit over het onmetelijk heirleger van onwaardigen, huichelaars, keutelaars, lamelnden, aarzelen en onderdanig, laag en laf, benaauwd van inborst, bekrompen van ziel, die met een vliejenden lach van welbehagen den rug krommen bij elke overtreding der wet, kruipen voor een oortje, gat-likken voor een duit, op valsche-gezaelden toon: neen! gylmen, en stom-verraderlijk: ja! stemmen, waar het heil des vaderlands op het spel staat. »

« Broeders! weet, dat tijden, doordrongen van der- zulken geest, in de geschiedenis gebrandmerkt staan met nog ontorender brandmerk dan waarmede de misdaad wordt geschandvlekt: slijk is nog afzettelijker dan bloed. En daarom gij, blijft, mannen geworden vereenigd, wapent u met kennis en wetenschap, toont u fier-beraden als Uwe voorouders, eerlijk als zij, jongens van Jan de Wilt! »

« Dat wij op onze hoede zij! De tijden der lank- moedigheid hebben uit. Outzien, hopen, wachten, ver- trouwen, is eenmaal te ontzenuwende woelde. De omstan- digheden zijn ernstig, — wij blijven onverschillig; nijpend, wij gerust; droevig, wij ogeruimd: de armoede slaat alarm door de rijken, de partijen spitten hare duistere loopgraven, wij dulten in, zitten neder bij de pakken; laffe hoogmoed knakt de vermogens; schaamteloze koop- ziekte van eertijds vertoert de burgerij; ijdelheid, niets

